

Фушеов грип?

Пише: Драгомир Анђелковић
уторак, 05 мај 2009 19:49

Наполеонов дугогодишњи министар полиције Жозеф Фуше, тврдио је да ништа није за власт погодније, у тренуцима када на бојиштима ситуација није добра или се земља суочава са неким другим тешкоћама, од ширења вести о масовном убици који хара Паризом. У готово ирационалном страху да смрт не закуца на њихова врата, грађани готово преко ноћи забораве на све велике друштвене проблеме!

Сетио сам се стратегије Жозефа Фукоа за обраду јавности, док сам ових дана слушао паничне вести о Мексичком, или како је првобитно назван, Свињском грипу, који, наводно, као епидемија куге из 14. века, прети читавом свету. А сетио сам се и речи Иве Андрића: „Од страха су људи зли и сурови, и подли, од страха су дарежљиви, чак добри“. Уз помоћ страха вешти манипулатор свашта може да учине са људским душама!

Не кажем да Мексички грип не представља опасност, али ми ипак сумњиво делује изазивање панике, што су светски медији и владе умногоме чинили, да би убрзо у оптицај биле пуштене охрабрујуће вести – да је ситуације санирана, и да нам не прети епидемија. Таман да се људи застраше, али и да привреди не буде нанета штета. У вези са тим, да парафразирам чувену изреку Лајбница, ко ће више да цени живот, ма са каквим проблемима се суочавао, од онога ко је помислио да му прети болест?

Економска криза озбиљно дрма нашу планету. Ни једна земља није имуна на њу. Шок, и чињеница да се муке лакше подносе у друштву – а људи су широм планете свесни да ни у другим земљама није много боље него у њиховим – неко време ће умртвити грађане погођене кризом. Но, пре или касније, реално је да се запитају ради чијих енормних профита целом свету је наметана неодмерена економска политика, која је утрла пут кризи? Није ми ни незамисливо, да крајем ове или током наредне године, свет захвати социјално комешање какво већ дуго нисмо видели.

Био је управу Леонард да Винчи, када је устврдио: „Једну половину живота човек проводи губећи здравље, а другу половину покушавајући да га врати“. Изгледа, тако се многим пише и са стандардом. Бесомучне потрошачке навике, системски подгрејаване, и њима испуњене лепе године, немали број житеља развијених земаља мораће да плате не тако кратким испаштањем. Тим пре, и то после ни приближно тако бериђетног периода, следи раздобље одрицања становништву земаља у развоју.

Свесни тога, није искључено да су креатори глобалног јавног мњења похитали да искористе појаву новог облика грипа, како би људима скренули пажњу на то да је глава на раменима најважнија, и како би им указали да само њихове „добре владе“ и „друштвено одговорне“ фармацеутске компаније могу да их спасу од опаких болести које им са свих страна прете. Ко зна, можда у таквим околностима лакше истрпе рецесионе муке, пренебрегну питање ко је крив за кризу, и не зановетају око тога да ли се, и тако истањени, национални ресурси троше како би био олакшан економски положај што већег броја људи, или је приоритет спасавање крупног, пре свега финансијског капитала, али и свугде више него утицајне индустрије лекова.

У сржи лихварске економије, подигнуте на експлоатацији најнижих људских страсти, налази се и фармацеутско-здравствени комплекс. Као што је циљ финансијског сектора да људи постану вечни дужници, укљештени између потрошачке помаме и луде трке за новцем, како би могли да сервисирају старе дугове и праве нове, тако је и циљ модерне, на безочни начин профитно оријентисане медицине, да од нас ствара сталне пацијенте, а не да нас лечи. У томе систему велику улогу има пропагандна обрада јавности, о чему је, у контексту симбиозе медија са фармацеутско-здравственом индустријом, својевремено проговорио Ричард Хортон, уредник „Lanceta“, најстаријег медицинског часописа на свету.

На крају, треба споменути и Јорга Блеха, угледног колумнисту немачког часописа „Der Spiegel“. Он је врло убедљиво оптужио медицинско-фармацеутски комплекс за измишљање болести, преувеличавање опасности од стварних обољења, пласирање лекова који не помажу довољно, и прикривање оних који могу да дају брзе резултате и онемогуће дуготрајно извлачење профита на туђој муци. Надам се да ништа од тога није случај у вези са најновијом причом о Мексичком грипу, али сам сигуран да она користи онима који би хтели да и даље верујемо, без обзира на досадашње резултате, у њихове вулгарно срочене либерално-економске бајке.

„Да истину спознамо морамо је претходно видети“, рече Оскар Вајлд, а у страха су тако велике очи, да је лако видети оно чега нема, и не опазити оно што је испред нас!